

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobkyně: **N. T. M. A.**
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika

zastoupená Mgr. Markem Sedlákem
advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13
620 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-184693-7/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-184693-7/SO-2023, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 9. 2023, č. j. OAM-42962-9/ZM-2023, **se zrušují** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** uhradit žalobkyni k rukám Mgr. Marka Sedláka náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ve věci jde o posouzení otázky, zda samotná skutečnost, že státní příslušník Vietnamské socialistické republiky žádá na území České republiky, kde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, odůvodňuje její nevydání podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy z důvodu, že pobyt žadatele na území není v zájmu České republiky. Pokud by žadatel takovouto žádost podal na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, žádost by byla nepřijatelná z důvodu omezení ročního počtu žádostí podle přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády“).

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů vydaného za účelem studia s platností od 7. 2. 2023 do 30. 11. 2023. O vízum požádala na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Studium spočívalo v absolvování kurzu jazykové přípravy za účelem studia akreditovaného studijního programu Finance na Vysoké škole báňské.
3. Žalobkyně požádala dne 15. 6. 2023 o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců na pracovní pozici pomocné kuchařky ve společnosti Nón Viet s. r. o.
4. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 4. 9. 2023, č. j. OAM-42962-9/ZM-2023, zamítlo žádost o vydání zaměstnanecké karty, protože pobyt žalobkyně na území nebyl v zájmu České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
5. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-184693-7/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedla, že Vláda České republiky (dále jen „vláda“), v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců, svým nařízením stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním programu Klíčový a vědecký personál dala vláda najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci (kategorie CZ_ISCO 1-3). Žalobkyně nenaplnila původně deklarovaný pobyt za účelem studia v akreditovaném programu vysoké školy a namísto toho po svém příjezdu požádala o vydání zaměstnanecké karty na nízkokvalifikovanou pracovní pozici, její pobyt tak není v zájmu České republiky. Pokud nemá Česká republika zájem na

přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované nebo nízkokvalifikované práce, tím spíše tento nezáměr trvá i v případě, že o vydání zaměstnanecké karty požádá cizinec, který byl na území republiky přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil. Tímto způsobem by totiž cizinci mohli obcházet omezení stanovené nařízením vlády a popírat suverénní právo České republiky určit, které cizince a za jakých podmínek přijme.

III. Žaloba

6. Žalobkyně v žalobě namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Obsah odvolacích námitek žalobkyně žalovaná pouze shrnula na straně tři napadeného rozhodnutí, avšak v odůvodnění neuvedla, jak tyto námítky přezkoumala a jak se s nimi vypořádala.
7. Žalobkyně měla za to, že vláda pouhým svým usnesením nemůže zasahovat do práv a povinností jednotlivců, protože se nejedná o obecně závazný právní předpis. Usnesení vlády má povahu interního rozhodnutí a nemá povahu obecné právní normy, a tedy ani právní závaznost vůči třetím osobám. Omezení objemu podávaných žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji usnesením vlády nebylo možné.
8. Žalobkyně namítala, že kvóta ve výši „0“, stanovená nařízením vlády pro „běžné“ zaměstnanecké karty podávané na zastupitelském úřadu v Hanoji se vztahuje na všechny cizince bez ohledu na jejich státní příslušnost. To znamená, že na zastupitelském úřadu v Hanoji mimo tzv. „Programu klíčový a vědecký personál“ nemohou žádost o zaměstnaneckou kartu podat nejen občané Vietnamu, ale například ani občané USA, Austrálie, Japonska atd. Z nařízení vlády neplyne, že by kvóta byla zaměřena vůči občanům Vietnamské socialistické republiky, jak dovozuje žalovaná, jelikož neomezuje občany Vietnamu při podávání žádostí na jiných zastupitelských úřadech ČR, pokud se nacházejí v zemi, která občanovi Vietnamu vydala pas nebo kde občan Vietnamu pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu (místní příslušnost podle § 169g zákona o pobytu cizinců). Žalobkyně má za to, že kvóta stanovená nařízením vlády byla stanovena pouze s ohledem na kapacitní možnosti tohoto zastupitelského úřadu, tedy kolik je schopen přijmout a zpracovat žádostí. Nařízení vlády stanovuje pouze kvóty pro jednotlivé zastupitelské úřady bez ohledu na státní příslušnost cizinců. Podstatné však je, že se vztahuje pouze na cizince, kteří nedisponují pobytovým oprávněním na území České republiky, nacházejí se mimo její území a jsou žádost povinni podat na zastupitelském úřadu v Hanoji. Žalobkyně svoji žádost podala na území České republiky, a proto se na ni nařízení vlády nevztahuje.
9. Žalobkyně dále brojila proti tomu, že žalovaná napadené rozhodnutí postavila na pasáži z důvodové zprávy k zákonu č. 176/2019 Sb., obsahující nekonkrétní tvrzení o nespécifikovaném bezpečnostním riziku spojeném s Vietnamem. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí argumentovala bezpečnostním rizikem, měla povinnost toto riziko konkretizovat ve vztahu k žalobkyni. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů pobyt žalobkyně není v zájmu České republiky.
10. Žalobkyně namítala, že správní orgány neověřily u Vysoké školy báňské Ostrava, zda žalobkyně řádně studuje. Bez takového zjištění a ověření nemá správní orgán žádný podklad pro svoje tvrzení, že žalobkyně nenaplnuje účel svého pobytu na území. Žalobkyně zdůrazňuje, že stále studuje a plní tedy účel pobytu.
11. Žalobkyně měla za to, že zákon umožňuje, aby cizinec byl držitelem souběžně dvou i více různých povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně při studiu chce vykonávat

nekvalifikovanou práci. Žalovaná tvrdí, že pokud by tuto nekvalifikovanou práci vykonávala jako studentka v rámci volného přístupu na trh práce podle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., bylo by to z hlediska zájmu České republiky bez problémů. Zároveň však v rozhodnutí tvrdí, že pokud by stejnou nekvalifikovanou práci vykonávala na základě zaměstnanecké karty, nebylo by to v zájmu České republiky. Tento svůj rozdílný přístup k výkonu stejné nekvalifikované práce, a to pouze z důvodu pobytového oprávnění, v rámci kterého má být vykonávána, žalovaná nikde v napadeném rozhodnutí nevysvětlila.

12. Z uvedených důvodů žalobkyně žádala, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitkám uvedeným v žalobě uvedla, že žalobkyně není sankcionována za výkon svých práv. Žalobkyni bylo na základě její žádosti vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia a nic jí nebránilo tento účel plnit i nadále. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobkyně i dalších osob, které jednaly stejně a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Pobyt žalobkyně nebyl nežádoucí od počátku, ale stal se nežádoucím až poté, kdy projevila svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě nežádoucí nekvalifikovanou práci.
14. Žalované není zřejmé, z jakých důvodů žalobkyně nedisponuje financemi na zajištění studia, když ke své žádosti podané na zastupitelském úřadě prokazovala, že disponuje dostatečným množstvím finančních prostředků. Pokud by jimi nedisponovala, dlouhodobý pobyt za účelem studia by jí na zastupitelském úřadu nebyl povolen. Žalobkyni rovněž nic nebránilo v tom, aby pokračovala v deklarovaném účelu pobytu a zahájila studium v akreditovaném studijním programu, čímž by žalobkyni svědčil volný přístup na trh práce a mohla si v rámci svého studia legálně přivydělávat.
15. V daném případě byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy.
16. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání podle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
20. Žaloba je důvodná.

21. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.
22. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.
23. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.
24. Podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.
25. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
26. Zájem České republiky je neurčitým právním pojmem, protože jeho obsah není na první pohled zřejmý. Výklad tohoto neurčitého právního pojmu provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024–41 (a jeho závěry převzal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024–56). Při výkladu Nejvyšší správní soud zohlednil celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010–151). Nejvyšší správní soud uvedl, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb., s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb., z tohoto ustanovení vypustil slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: *„Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.“* To znamená, že zájem České republiky není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek.
27. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb., stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb., vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. Česká republika má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu

za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

28. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky promítl do posuzování žádostí podaných přímo z České republiky způsobem, jak to učinila žalovaná. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb., totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v České republice, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárc v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“ Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu).
29. V nyní posuzované věci žalobkyně pobývala na území České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia, do České republiky přicestovala 4. 2. 2023 a chtěla tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců (žádost podala dne 15. 6. 2023). Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na ni nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v České republice. Na rozhodování o její žádosti nebylo možné přímo použít nařízení vlády č. 220/2019 Sb., a její žádost proto nebyla nepřijatelná. Podle žalované však byl dán důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tedy zamítla žádost žalobkyně, která byla podaná v České republice, nezákonně s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji.
30. V posuzované věci je rozhodné, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že „pobyt cizince na území není v zájmu České republiky“. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že uvedený důvod, a to i v části týkající se toho, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu České republiky, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021 50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021 32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021 52, body 38 a 41). Nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021 44, bod 13, a cit. rozsudek č. j. 10 Azs 389/2021 46, bod 12).

31. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila zájem na tom, aby na území České republiky přijížděly z Vietnamu pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci podle konkrétního programu (a nikoli osoby nesplňující potřebný stupeň kvalifikace), byl řádně vyjádřen v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Tato úvaha však není správná. Účelem nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (srov. výše cit. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 14/2022 34 a č. j. 5 Azs 284/2023 35).
32. Na tomto závěru nic nemění žalovanou vytýkané obcházení zákona, kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že žádost podala přímo v České republice a nikoli v Hanoji. Zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza (zde studium), představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který žalovaná však napadené rozhodnutí neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Žalovaná použila případné obcházení zákona toliko pouze jako podpůrný argument pro rozšíření rozsahu zájmu České republiky na žádost podanou stěžovatelkou v České republice. Rozsah zájmu České republiky, zcela konkrétně vyjádřeného souslovím „*maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji*“, nelze tímto způsobem analogicky rozšiřovat na žádosti podané kdekoli státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, bod 93). Místo toho je však spojil se zastupitelským úřadem.
33. Lze dojít k závěru, že žalovaná založila svůj právní závěr, že pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, výlučně na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky. Takovýto výklad je ale nesprávný. Nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován. Z uvedených důvodů shledal krajský soud žalobní námitky, které se týkaly nesprávného výkladu pojmu zájem České republiky a nesprávného použití nařízení vlády v posuzovaném případě, důvodnými. Vzhledem k výše uvedenému závěru se krajský soud nezabýval dalšími žalobními námitkami žalobkyně, protože by to bylo s ohledem na již sdělenou argumentaci nadbytečné.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud uzavřel, že správní orgány nepřipustně rozšířily omezení počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu, který lze přijmout na zastupitelském úřadu v Hanoji, i na žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na území České republiky. Svá rozhodnutí tak zatížily vadou nezákonnosti. Výrokem I. tohoto rozsudku tak soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Jelikož by vytýkanou vadu nemohla žalovaná v dalším průběhu řízení za správní orgán I. stupně napravit (jinak než zrušením jeho rozhodnutí), zrušil soud

i rozhodnutí správního orgánu I. stupně v intencích § 78 odst. 3 s. ř. s. Současně soud rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.

35. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla plný úspěch ve věci žalobkyně, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že náklady řízení představují v projednávané věci zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobkyně, spočívající v odměně za tři úkony právní služby dle § 11 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), konkrétně převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba a písemné podání ve věci samé – dvě repliky k vyjádření žalované, v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobkyně prokázal soudu, že je plátcem DPH. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobkyni k rukám jejího zástupce na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 24. říjen 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně